

Ιπτάμενη και κυρία.
Η Κατερίνα δεν φείδεται
ακροβατικών προκειμένου να
τη θαυμάσουν οι θαμώνες,
άντρες και γυναίκες, του
«Αλκατράζ» στη Συγγρού.

SIN CITY

Όταν νυχτώνει, η Αθήνα δεν είναι η άγρια πόλη του καθημερινού εργασιακού στρες. Πολλοί από τους καθημερινούς νοικοκυραίους, όμως, συνεχίζουν να ζουν με τους παλμούς στο φουλ. Ζουν την ένταση της ερωτικής απελευθέρωσης σε ασυνήθιστες δόσεις και με παράξενους συνδυασμούς. Καμπαρέ, στριπτιζάδικα, sex shops φιλοξενούν ανομολόγητα πάθη, χαριτωμένες παραξενιές, ηδονές που λίγα χρόνια πριν θεωρούνταν απαγορευμένες. Φυσικά, όλα συμβαίνουν υπό το άγρυπνο βλέμμα των θεματοφυλάκων των ηθών, που λένε ότι επαγρυπνούν. Φύλακες, γρηγορείτε, λοιπόν, διότι εδώ πέρα γίνονται Σόδομα και Γόμορρα.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΑΛΕΞΙΑ ΤΣΑΓΚΑΡΗ

XXX ΣΙΝΕΦΙΑ
Ο Ιμπραήμ στις σκάλες του κινηματογράφου «Σταρ» στην Αγίου Κωνσταντίνου. Παρά την καταλυτική εισβολή των νέων μέσων, μια κινηματογραφική αίθουσα γεμίζει, ίσως επειδή δεν προσφέρει μόνο σινεμά.

ΑΝΤΡΕΣ ΕΤΟΙΜΟΙ ΓΙΑ ΟΛΑ
Ο Μάριο την ώρα της δουλειάς, στο «Αλκατράζ». Ο ανταγωνισμός εντείνεται. Ήδη στην Πλατεία Βάθης άνοιξε μαγαζί που ειδικεύεται στο ανδρικό στριπτιζ. «Έλα να μάθεις τι ζωή περνώ», που λέει και το τραγούδι.

Η αθηναϊκή κοινωνία διεκδικεί την ερωτική της διασκέδαση πέρα από τους 250 οίκους ανοχής, τις κλασικές πιάνοσες, τα ξενοδοχεία ημιπαραμονής ή τα γραφεία πολυτελείας

Η

Χιονάτη μαζεύει ανέμελη λουλούδια στο δάσος. Χορεύει, τραγουδάει και δείχνει ευτυχισμένη. Όμως, οι επτά νάνοι δεν είναι εκεί για να την προειδοποιήσουν. Το κακό δεν θα αργήσει να συμβεί. Η κακιά μητριά, ντυμένη στα μαύρα, με ένα τεράστιο πέπλο να κρύβει το φθόνο του προσώπου της, πλησιάζει την κοπέλα και της δίνει το απαγορευμένο μήλο. Μετά την πρώτη δαγκωματιά, η ανυποψίαστη Χιονάτη βρίσκεται σωριασμένη στο έδαφος και παραδομένη στις άγριες και εκδικητικές διαθέσεις της μητριάς της. Εκείνη, με μαύρες ζαρτιέρες, ψηλοτάκουνα παπούτσια (πλατφόρμες) και έντονο κόκκινο κραγιόν «βιάζει» με ένα πλαστικό πέος -στο χρώμα του δέρματος- το

θύμα της. Οι θεατές κοιτούν εκστασιασμένοι και ξεσπούν σε χειροκροτήματα τη στιγμή που η Χιονάτη συνέρχεται και σκοτώνει τη βασανιστριά της. Μάλιστα, ένα ζευγάρι σπκώνεται από το τραπέζι του και ανεβαίνει στην πίστα για να αφήσει μαργαρίτες στον τάφο της. Η παραπάνω σκηνή δεν είναι μεταμοντέρνο ανέβασμα του παραμυθιού, αλλά από το «Baby Gold», ένα από τα δέκα στριπτιζάδικα που λειτουργούν στη λεωφόρο της πδονής, στη Συγγρού. Από τις θεατρικές παραστάσεις και τα καλοδουλεμένα χορευτικά προγράμματα των καμπαρέ του Συντάγματος («Coronet», «Coracabana») των δεκαετιών του 1970 και του 1980, όπου τα επισκέπονταν καθημερινά πάνω από χίλια άτομα, μέχρι τη μετατροπή του παλιού κινηματογράφου «Άμλετ» στην 3ης Σεπτεμβρίου σε «Million Dollars» το 1991, η κατάσταση στα στριπτιζάδικα έχει αλλάξει θεαματικά. Η Αθήνα αριθμεί περίπου τριάντα μαγαζιά, στοιχείο το οποίο αφενός αναδεικνύει τη δυναμική της ερωτικής βιομηχανίας, αφετέ-

ρου προκαλεί ερωτήματα για το αν η αγορά της πρωτεύουσας αντέχει να συντηρήσει τόσο πολλά τέτοιου είδους μαγαζιά. Ο ανταγωνισμός μεταξύ τους (τα περισσότερα είναι ανοιχτά έξι φορές την εβδομάδα) και οι απαιτήσεις των πελατών έχουν οδηγήσει τους ιδιοκτήτες τα τελευταία χρόνια στον εμπλουτισμό των προγραμμάτων τους και στη σταδιακή απομάκρυνση από το παραδοσιακό μοντέλο, που ήταν ο αισθησιακός χορός μιας κοπέλας γύρω από την ασημένια μπάρα. Για παράδειγμα, ενδεικτική της αλλαγής είναι η μουσική που επιλέγουν οι DJs για να «ντύσουν» το σόου. Από τα slow κομμάτια της Νταϊάνα Ρος και του Έρος Ραμαζότι που έπαιζαν το 1990, σήμερα προτιμούν house και electro. Επίσης, ο χορός στην μπάρα αποτελεί το ορεκτικό, αφού στη συνέχεια τα προγράμματα περιλαμβάνουν θεατρικά σκετς και hardcore σκηνές πάνω στην πίστα, όπως στο «Αλκατράζ», το οποίο σταδιακά φιλοδοξεί να μετεξελιχθεί σε ερωτικό κλαμπ. ▶

ΝΕΕΣ ΕΜΠΝΕΥΣΕΙΣ
Το παραδοσιακό στριπτιζ στην μπάρα είναι πια κοινότοπο θέαμα. Το σόου, πλέον, έχει εμπλουτισθεί με θεατρικά σκετς, στα οποία η Κοκκινόσκουφίτσα μπορεί να συναντά τη Χιονάτη και τους επτά νάνους μαζί.

Ο ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΒΙΤΣΙΟΥ

Η εξελικτική πορεία των στριπτιζάδικων -μόλις το περασμένο Σάββατο έκανε εγκαίρως το πρώτο μαγαζί με αποκλειστικά ανδρικό στριπτιζ, το «Man Ray» στην Πλατεία Βάθης- αποκαλύπτει εν πρώτοις τη γενικότερη τάση που επικρατεί στην ευρύτερη ερωτική βιομηχανία για εκσυγχρονισμό. Επίσης, δηλώνει ρητά ότι η αθηναϊκή κοινωνία, έστω και με πολύ αργούς ρυθμούς, βγαίνει από το καβούκι της και διεκδικεί την ερωτική της διασκέδαση, η οποία εκτείνεται πολύ πιο πέρα από τα διάσπαρτα στούντιο, τους 250 οίκους ανοχής (σύμφωνα με την αστυνομία, κανένας δεν έχει άδεια λειτουργίας), τις κλασικές πιάτσες στη Σόλωνος και στην Ιάσωνος, τις βίζιπες στα ξενοδοχεία ημι-παραμονής (κι αυτά ομολογουμένως έχουν εκσυγχρονιστεί πολύ, π.χ. έχουν θεματικά δωμάτια και τεράστια τζακούζι), τις πόρνες πολυτελείας που φέρνουν ειδικά γραφεία μάντζερ από το εξωτερικό (οι λεγόμενες escorts, που η τιμή τους ξεκινάει από 100 ευρώ την ώρα και μπορεί να φτάσει μέχρι και 1.000, ανάλογα με τα εξώφυλλα που έχουν κάνει σε γνωστά περιοδικά - στο www.bourdelia.tv υπάρχει ολόκληρο φόρουμ όπου οι υποψήφιοι πελάτες ενημερώνονται για τις νέες «αφίξεις» και βαθμολογούν την εμπειρία τους από τις κοπέλες), τις ταινίες πορνό και το δωρεάν διαδικτυακό αυνανισμό μπροστά στην οθόνη του υπολογιστή.

Αρκεί να παρατηρήσει κάποιος τις αγορές που πραγματοποιούνται στα sex shops ή να διαβάσει τις εκατοντάδες χιλιάδες αγγελίες στο www.lesbian.gr (παντρεμένα ή μη ζευγάρια που ζητούν bisexual γυναίκα για τρίο, κοπέλες που ψάχνουν την πρώτη τους λεσβιακή εμπειρία κ.ά) για να καταλάβει ότι η αθηναϊκή κοινωνία είναι μια χύτρα που, λόγω της επαρχιώτικης νοοτροπίας της, δηλαδή του κουτσομπολιού που προκαλεί φόβο για δημόσια διαπόμπευση, καταπιέζει ασφυκτικά τους ερωτικούς της ατμούς και αναζητεί μανιδώς στα κρυφά τρόπους για την ικανοποίηση των φαντασιώσεών της. Butt plugs (ελληνιστί: πρωκτοτάπες, ακριβώς έτσι), πανάκριβοι δονητές που είναι αντίγραφα γεννητικών οργάνων διάσημων πορνοστάρ, εξαρτήματα που προκαλούν ερεθισμό εξ αποστάσεως (remote controlled sex), δερμάτινα μαστίγια, πλαστικές κούκλες, ηλεκτρικά αιδούια και πολλά άλλα «παιχνίδια» βρίσκονται επί μονίμου βάσεως τα τελευταία χρόνια στα ψώνια των Αθηναίων, κάτι το οποίο θα φάνταζε αδιανόητο πριν το 2000. Τα 25 περίπου sex shops της πρωτεύουσας όχι μόνο μετακόμισαν από τα υπόγεια στα ισόγεια, αλλά φροντίζουν να ανανεώνουν διαρκώς τα προϊόντα τους, για να μπορούν να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις της ολοένα αυξανόμενης πελατείας τους. Έγιναν ήδη και σχετικές μπουτίκ.

Αδιαμφισβήτητα, το Διαδίκτυο διαδραμάτισε καταλυτικό ρόλο για την ενημέρωση γύρω από τις δυνατότητες του σεξ, τη διεύρυνση της ερωτικής φαντασίας και τη σεξουαλική απελευθέρωση, η οποία ωστόσο, σε μεγάλο ποσοστό, παραμένει εγκλωβισμένη σε μια οθόνη και δεν μετουσιώνεται σε πράξη. Φερ' ειπείν, αν και πολλοί σύγχρονοι εκφράζουν από κοινού την επιθυμία τους στο Διαδίκτυο για ανταλλαγή ζευγαριών (swinging), συγκριτικά είναι πολύ λιγότεροι αυτοί που θα ξεπεράσουν τις αναστολές τους και θα επισκεφτούν το «Nirvana» (www.nirvanaswingerclub.com) για να υλοποιήσουν την ερωτική τους φαντασίωση. Το «Nirvana», ένας ιδιαίτερος χώρος που εξασφαλίζει την απόλυτη ανωνυμία και εχεμύθεια, είναι ανοιχτό τα τρία τελευταία χρόνια και προσφέρει την ευκαιρία σε ζευγάρια να γνωριστούν μεταξύ τους και να συζητήσουν τις φαντασιώσεις τους -το Σάββατο επικρατεί «ευχάριστος» συνωστισμός.

Οι μύχιες ερωτικές επιθυμίες των κατοίκων της πρωτεύουσας και η ανάγκη τους να δραπετεύσουν από τα ταμπού, αναδεικνύονται και μέσα από την αθρόα προσέλευσή τους (3.500-4.000 άτομα) στο Porn Film Festival (www.pornfilmfestival.gr), όπου τα τρία τελευταία χρόνια πραγματοποιείται μια συστηματική προσπάθεια να δοθεί χώρος ελεύθερης έκφρασης στον εναλλακτικό ερωτισμό. Καθημερινοί άνθρωποι, που δεν αγκυλώνονται στο φύλο ούτε στο σεξουαλικό προσανατολισμό, έχουν τη δυνατότητα να παρακολουθήσουν ανατρεπτικές ταινίες πορνό, που, σύμφωνα με τη διοργανώτρια Μαρία Cyber, «δεν θα καταλήξουν στα αραχνιασμένα ράφια των βιβλιοθηκών».

Βέβαια, η εναλλακτική ερωτική σκηνή δεν εξαντλείται μόνο στο εν λόγω φεστιβάλ. Ο Γιώργος Φακίνος φιλοξένησε φέτος για τέταρτη συνεχόμενη φορά στο «Second Skin» το Torture Garden (www.torturegarden.com), ενώ είναι και διοργανωτής του Fetish Ball, στο οποίο η γνωστή Λόλα ταπεινώνει τον όντρα της με ένα strap on. Όμως, ανάλογα σκηνικά ευτελισμού και ταπεινώσης συμβαίνουν μόνο σε φετιχιστικά πάρτι; Το ομαδικό σεξ λαμβάνει χώρα πάνω σε ερωτικές σκηνές ή σε ταινίες πορνό; Η ερωτική φαντασίωση του κοινού περιορίζεται μόνο στην παρακολούθηση;

ΤΟ ΤΑΜΠΟΥ ΤΟΥ ΟΜΑΔΙΚΟΥ ΣΕΞ

Ήταν χειμώνας του 2001, δύο χρόνια περίπου μετά την ταινία «Μάτια ερμητικά κλειστά», όταν γόνοι πλούσιων οικογενειών προσπαθούσαν να υποδυθούν τον Τομ Κρουζ και να διοργανώσουν αντίστοιχα ερωτικά πάρτι. Τότε άρχισε στην Αθήνα να δημιουργείται μια φημολογία για ομαδικά όργια που πραγματοποιούνταν σε

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟ ΚΑΜΠΑΡΕ

Αν το «Μουλέν Ρουζ» είναι το masterpiece της κουλτούρας των καμπαρέ, ο ιδιοκτήτης του κέντρου «Athens Queens», στο Χαϊδάρι, επέλεξε ένα ελληνοπρεπές ριμέικ: το «Μουλέν Μπλε» - με χορεύτριες, όμως, από Γαλλία και Αγγλία. Στις φωτογραφίες, πάνω αριστερά, καλλιτέχνις βάφεται πριν βγει στη σκηνή, στο κέντρο και δεξιά γυμνόσθια νούμερα. Το σόου εδώ το επιμελείται ειδικός χορογράφος. Πάντως, η σκηνή στη μεγάλη φωτογραφία έχει τον ίδιο προφανή σκοπό με τις θεατρικές και χοροθεατρικές περφόρμανς: τον εντυπωσιασμό του κοινού που συρρέει με φανατισμό.

ΜΙΤΑ-ΜΟΝΤΕΡΝΙΣΜΟΣ
Η Γιάνα. Βρίσκεται στην Ελλάδα ως μέλος γυμνού μπαλέτου.

ΠΑΡΑΔΟΣΗ
Οδός Φυλής. Η πιο γνωστή σκηνή αναζήτησης επί χρήμασι συνευρέσεως.

πολυτελείς βίλες των βορείων προαστίων, όπου, για να μπει, χρειάζονται μάσκα, ειδική ενδυμασία και φυσικά τον απαραίτητο κωδικό για να περάσεις από τον έλεγχο της πόρτας – όπως ακριβώς στην ταινία. «Υπάρχει μια δόση αλήθειας σε αυτές τις ιστορίες», μου λέει ο Γιάννης, 26 χρόνων, μεταπτυχιακός φοιτητής, ο οποίος είχε «την τύχη» να παρευρεθεί δυο φορές, και προσθέτει: «Μην φανταστείς ότι είχαν τόσο μεγάλη επιτυχία όσο διέδιδαν οι “ψωνισμένοι” οργανωτές τους. Οι γυναίκες, πληρωμένες στην πλειοψηφία τους, δεν ήταν πολύ όμορφες, ο κόσμος ήταν κομπλαρισμένος – δεν είναι εύκολο, αν δεν έχεις εμπειρία, να κάνεις σεξ μαζί με άλλους τριάντα», μου διευκρινίζει, «και το κυριότερο, ο χώρος δεν ήταν κατάλληλος. Έλειπαν τα “παιχνίδια” που θα προσέφεραν ενδιαφέρον στη βραδιά». Σύμφωνα με τον Γιάννη, πλέον τα «πάρτι» άλλαξαν. Γίνονται μεταξύ λιγότερων ατόμων, όχι κατ’ ανάγκη σε σπίτια, π.χ. σε πολυτελείς σουίτες, και κυρίως τα ραντεβού κλείνονται μέσω Διαδικτύου. Βίλες οργίων λοιπόν μπορεί να μην υπάρχουν πλέον – με κάθε επιφύλαξη – στην Αθήνα, ωστόσο κυκλοφορούν ανάμεσά μας πολλοί «υπο-

τακτικοί» (slaves). Ενδεχομένως να τους αναγνωρίσετε από ένα δερμάτινο κολάρο με καρδιά που φορούν στο λαιμό τους και δηλώνει την υποταγή – συνήθως κρέμεται και ένα δακτυλίδι. Κάποιοι από αυτούς επισκέπτονται στα κρυφά το dungeon (μπουντρούμι).

Ο ΤΑΠΕΙΝΩΝ ΕΑΥΤΟΝ ΥΨΩΘΗΣΑΙ

Αμέτρητα παπούτσια και δερμάτινες, πλαστικές μπότες στα ράφια. Σε όλα τα χρώματα. Μοβ τοίχος, υποτονική και ατμοσφαιρική μουσική. Σκοινιά και αλυσίδες, σαν ιστός αράχνης, κρέμονται από το ταβάνι. Λεκάνες με νερό στο πάτωμα. Το δωμάτιο ποδολατρών είναι ένα από τα τέσσερα δωμάτια που περιλαμβάνει το μοναδικό dungeon της Ελλάδας – βρίσκεται στην Αθήνα. Η περιποίηση των γυναικείων ποδιών – η ποδολατρία είναι νούμερο ένα φρεϊτ των Ελλήνων, σύμφωνα με την «αφέντρα» (mistress) – αποτελεί μία από τις πιο συνηθισμένες φαντασιώσεις που εξομολογούνται οι «υποτακτικοί» στην κυρία τους. Κάθονται στους μαύρους ή κόκκινους καναπέδες του σαλονιού, κάτω από πίνακες ζωγραφικής, και αρχίζουν να περιγράφουν τις φαν-

τασιώσεις τους. Δεν πρόκειται για ερωτικές φαντασιώσεις, αλλά για φαντασιώσεις υποτέλειας και ταπείνωσης. Γι’ αυτό άλλωστε μιλούν στον πληθυντικό. Αφού κάνουν μπάνιο, θα φορέσουν τα ρούχα που τους προμηθεύει η αφέντρα (και προφυλακτικό για λόγους καθαριότητας, να μην υπάρχει επαφή μεταξύ των εσωρούχων και των γεννητικών οργάνων) και ανάλογα με τη φαντασίωση θα προχωρήσουν στα ενδότερα. Κάποιοι γουστάρουν να μυρίζουν τον ιδρώτα των ποδιών. Άλλοι να πλένουν τα πόδια και να κάνουν πεντικιούρ. Μερικοί επιθυμούν να γίνονται χαλάκι (trampling) στα πόδια της αφέντρας – τους πατάει κρεμασμένη από τα σκοινιά. Οι πιο παράτολμοι προκαλούν επιτηδες με τη συμπεριφορά τους και δέχονται τιμωρία (π.χ. κλοτσιά στα γεννητικά τους όργανα) για την ανυπακοή τους. Το παιχνίδι της υποταγής, πάντα εντός ενός πλαισίου απόλυτης ασφάλειας, δεν έχει όρια. Ούτε στο χρόνο ούτε στον εξευτελισμό. Είναι πολύ συνηθισμένο πετυχημένα στελέχη πολυεθνικών και διευθυντές (όχι μόνο) να επισκέπτονται το συγκεκριμένο χώρο και να φαντασιώνονται ότι τους μετα-

**850 ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ
ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΑΣΕΙΣ ΣΕ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ**

Οι περόδουλες στην Αθήνα υπολογίζονται από το Τμήμα Ηθών γύρω στις 4.000. Εβδομήντα άτομα μέσο όρο περνούν από το γραφείο ανά 45 μέρες – έχουν ορίσει συγκεκριμένη μέρα – για να τους πάρουν τα δακτυλικά αποτυπώματα, ώστε να χαρακτηριστούν με πράξη από τον νομάρχη ως εκδιδόμενα πρόσωπα. Ο νόμος που διέπει γενικότερα τα ήθη είναι ο 2060/1931. Έχει υποστεί κάποιες τροποποιήσεις, όμως το γενικότερο πνεύμα του παραπέμπει στο 1931, δηλαδή στην εποχή του Βενιζέλου! Σύμφωνα με τον αστυνόμο β’ Γιώργο Ζαγκλή, διοικητή του Τμήματος Ηθών, όλοι σχεδόν οι οικιοί ανοχής στην Αθήνα είναι παράνομοι, καθώς δεν έχουν εγκεκριμένη άδεια λειτουργίας. Ο νόμος 2734/99, που ορίζει τη λειτουργία τους, έχει πάρα πολλές προϋποθέσεις, προβλέπει π.χ. ότι πρέπει να βρίσκονται σε απόσταση 200 μέτρων από ναούς, σχολεία κ.λπ., όπερ ανέφικτον. Από τις αρχές του 2007 ως τα τέλη Απριλίου 2008, έπειτα από ελέγχους του Ηθών, έγιναν περίπου 850 συλλήψεις και λειτουργήσαν 433 αυτόφωρα. Αν’ όλα αυτά τα περιστατικά, μόνο ένα είχε να κάνει με ανήλικη κι αυτό ανακαλύφθηκε μετά από εξονυχιστικό έλεγχο, αφού οι αλλοδαπές πολλές φορές προμηθεύονται με χαρτιά που τις «βαφτίζουν» ενήλικες, αποκρύπτοντας την πραγματική τους ηλικία. Παρανομίες εντοπίζονται συχνά και στα στριπτιζάδικα, με πιο συνηθισμένη κατηγορία τη «διευκόλυνση αλλότριας ακολασίας». Με άλλα λόγια, οι υπάλληλοι του Ηθών πίνουν επ’ αυτοφώρω τις κοπέλες να μη χορεύουν μόνο, αλλά να παρέχουν και σεξουαλικές υπηρεσίες.

**ΨΑΞΕ, ΨΑΞΕ,
ΘΑ ΜΕ ΒΡΕΙΣ**
Στους σκοτεινούς διαδρόμους του «Labyrinth», στο Γκάζι, οι θαμώνες αναζητούν ανώνυμα ερωτικό σύντροφο.

GAY (ΑΝΔΡΙΚΗ) ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ

Πενήντα τετραγωνικά με μαύρα χωρίσματα. Το φως είναι ελάχιστο, στα περισσότερα σημεία ανύπαρκτο. Ένας πραγματικός λαβυρίνθος, χωρισμένος σε μικρές καμπίνες, σε προδιαθέτει να αναζητήσεις την ηδονή στους στενούς του διαδρόμους. Τα βράδια (κυρίως Παρασκευή και Σάββατο) το «Labyrinth» γεμίζει με άντρες που δεν φοβούνται το σκοτάδι, νιώθουν την επιθυμία να «παιξουν» κρυφτοκυννηγό και φυσικά να ερωτοτροπήσουν αχόρταγα κρατώντας την ανωνυμία τους. Τα dark rooms (σκοτεινά δωμάτια) των gay sex clubs είναι μια πραγματικότητα στην αθηναϊκή νύχτα. Όχι τόσο εξελιγμένα όσο του εξωτερικού, ωστόσο υπάρχουν. Και δεν δημιουργήθηκαν πρόσφατα, απλά τώρα έγιναν γνωστά στον ευρύτερο κόσμο. Από τη χρυσή εποχή του γκλαμουράτου «Factory» το 1993-95, όπου το dark room ουσιαστικά ήταν η παλιά κουζίνα ενός εστιατορίου, έχοντας διατηρήσει τη ψυγεία, τον πάγκο κρεάτων και τους νεροχύτες, μέχρι τη δημιουργία του κλασικού πλέον «Lamda», η γκέι κοινότητα προσπάθησε να απενοχοποιηθεί (εν μέρει τα κατάφερε), οργανώθηκε, δημιούργησε τους δικούς της χώρους έκφρασης και απέκτησε τη δική της γειτονιά, το Γκάζι – κάθε ευρωπαϊκή πόλη που σέβεται τον εαυτό της έχει ένα ιδιόμορφο «gay village». Τα σκοτεινά δωμάτια και τα gay sex clubs («Fck», «Labyrinth», «Lamda») είναι μόνο μία διάσταση της ερωτικής διασκέδασης των μελών της γκέι κοινότητας. Το μπαράκι πάντως της επανάστασης στην ερωτική διασκέδαση κρατάει ψηλά η ομοφυλόφιλη ανδρική κοινότητα – οι λεσβίες, μολονότι είναι πιο δραστήριες συγκριτικά με πριν από μία δεκαετία, παραμένουν ακόμη στο περιθώριο, έχοντας ως κυριότερο τρόπο έκφρασης το Διαδίκτυο.

γράφος «Star» – εξαιρετικής ομορφιάς το εσωτερικό του – στην Αγίου Κωνσταντίνου δέχεται καθημερινά εκατοντάδες πελάτες – δεν είναι σπάνιο φαινόμενο κάποιοι να αφήνουν την ταινία και να ασχολούνται με τον διπλανό τους, ειδικά στα σκαλοπάτια. Αν κάποιος είναι εκτός σπιτιού του και επιθυμεί να δει πορνό μόνος του, έχει τη δυνατότητα να πάει σε συγκεκριμένα βιντεοκλάμπ, τα οποία διαθέτουν ειδικές καμπίνες – σε προμηθεύουν με χαρτομάντιλα και πλαστικό ποτηράκι. Βέβαια, και οι παραδοσιακές «πιάτσες» δεν έχουν πεθάνει. Πεδίον του Άρεως, Ζάππειο και Κουμουνδούρου εξακολουθούν να συγκεντρώνουν κόσμο, είτε για «ψωνιστήρι» είτε για επιτόπιες σεξουαλικές περιπτώξεις. Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και στη Λεωφόρο Συγγρού (τη συναγωγίζεται επάξια η Καβάλας), η οποία φημίζεται ως πιάτσα των τραβεστί. Τέλος, υπάρχουν και οι γνωστές καβάρτες όπου συχνάζουν γκέι ζευγάρια, όπως το κολυμβητήριο της Αγίας Φωτεινής (για τους μυημένους, Σάντα Φωφώ) ή η ευρύτερη περιοχή του Κεραμεικού και του Βοτανικού, όπου συνήθως φορτηγατζήδες μετατρέπουν το τριαξονικό τους σε παράνομη ερωτική φωλιά. Ωστόσο, παρόλη την ποικιλία της σεξουαλικής διασκέδασης που προσφέρει η Αθήνα στους ομοφυλόφιλους άντρες, δεν είναι λίγοι εκείνοι που προτιμούν να «πεταχτούν» μέχρι το Βερολίνο – πόλος έλξης για τους γκέι που λατρεύουν το σεξουαρισμό – για να ζήσουν τις ερωτικές τους φαντασιώσεις. Η πληθώρα των gay sex clubs, η ποιότητα και ο πλούτος των υπηρεσιών (για παράδειγμα, στην πρωτεύουσα είναι δύσκολο να απολαύσει κάποιος golden shower, ο απελευθερωμένος κόσμος και κυρίως η απόδραση από την επαρχιώτικη νοοτροπία της Αθήνας τους αναγκάζει να επισκέπτονται συχνά τη γερμανική πόλη. ■